

Del plagi i altres històries

La història. Nova York, ara. Clayton Hammond, escriptor d'èxit, dona una conferència al voltant de *The words* (Les paraules) el seu darrer llibre, relat de relats encadenats sobre el plagi total que fascina Daniella, una becaria que també se sent atreta físicament per Clayton...

La pel·lícula. Avalada pel Sundance Festival, *El ladrón de palabras* (The words) s'aplica a semblar-se a l'adaptació d'un *best-seller* fictici *Tears in the window*. Per tant, film literari sense literatura real. L'artefacte és obra i gràcia d'un parell de directors-guionistes novells: Brian Klugman & Lee Sternthal (Filadelfia, 1975/1976, respectivament). Labe-

rint d'espills, narració en *off* i joc historicista de *flash-backs* puntuals, obliguen l'espectador a interrogar-se sobre la realitat o ficció de les tres històries que omplen el relat. De fons, un grapat de temes recurrents: la manca d'escrúpols, el fracàs de la inspiració creativa, l'ambició i la mentida social, els remordiments pocapena... El tándem Klugman-Sternthal dissenya el discurs amb tanta eficàcia visual (el París anys 40 d'agraït cromatisme nostàlgic), com primfilada ortodòxia narrativa, sense complexos a l'hora de confiar amb la complicitat dels espectadors. Així, *El ladrón de palabras* té la picardia de moure's entre el film *indie* i el cinema d'abast comercial de *qualité*. En aquest aspecte, el

càsting funciona de perles: Dennis Quaid i Bradley Cooper (coprotagonista i productor executiu) s'enduen la part del lleó, divinament acoblats per un Jeremy Irons carregat d'arrugues i d'ofici suggerents. Quant l'estament femení, Zoe Saldana, Olivia Wilde i Nora Arnezeder són el deliciós, agressiu, contrapunt a unes històries d'iniciatives i trampes masculines. Al servei d'un melodrama, ves per on, més clàssic del que vol aparentar.

El ladrón de palabras

Directors: Brian Klugman i Lee Sternthal. **Intèrprets:**

Dennis Quaid, Bradley Cooper. **EUA, 2012. 97'.**

JC Alpicat, Lauren Lleida. 5 novembre.

La imatge. Rory Jansen fent-se amb el vell maletí descobert a ca l'antiquari parisenc que li canviarà la vida.

La frase. "Tal vegada mai no som conscients del moment que vivim", deixa anar el misteriós ancià Jeremy Irons. I potser millor que així sigui. Els autèntics paradisos són els paradisos perduts. ¿Qui voldria acceptar perdre'ls si no?

La recomanació. Amants d'un cinema entre literari, historicista i amb preocupacions ètiques, melodramàtiques.